

opusdei.org

Carta del Prelat (gener 2013)

Jesucrist és Déu i home veritable. Aquest és el tema de la carta del Prelat del mes de gener, que tracta de l'encarnació del Fill de Déu en les entranyes virginals de Maria santíssima, per obra de l'Esperit Sant.

02/02/2013

Estimats, que Jesús em guardi les filles i els fills!

Al llarg de les santes festes del Nadal, ens hem acostat moltes vegades a la cova de Betlem per contemplar Jesús en braços de la seva mare. Hi hem anat per adorar-lo, moguts també pel desig de representar d'alguna manera la humanitat sencera. I avui, en començar l'any nou, llegim amb emoció a la segona lectura de la missa unes paraules de sant Pau: *en arribar la plenitud del temps, Déu envià el seu Fill, nascut de dona, nascut sota la Llei, per redimir als qui estaven sota la Llei, per tal que rebéssim l'adopció de fills [1]* .

A les nostres ànimes creix l'afany de comunicar a tothom aquesta bona nova, com repetia, ¡amb novetat!, el nostre Pare, en arribar aquestes festes del naixement del Senyor. ***Voldríem que el tractessin molt bé en tots els racons, que el rebessin amb afecte al món sencer. I haurem procurat cobrir el silenci indiferent dels qui no el coneixen o***

no l'estimen, entonant nadales, aquestes cançons populars que canten petits i grans en tots els països de vella tradició cristiana. Us heu fixat que sempre parlen d'anar a veure, a contemplar, el Nen Déu? Com els pastors, aquella nit venturosa: van venir a corre-cuita, i van trobar Maria i Josep, amb el Nen reclinat a la menjadora (Lc 2, 16) [2] .

Plens de sorpresa, hem contemplat en els dies passats aquesta gran manifestació de la benevolència divina. No parem de sorprendre'ns! ***Cal mirar el Nen, Amor nostre, en el bressol. Hem de mirar-lo sabent que ens trobem davant un misteri. Ens cal acceptar el misteri per la fe i, també per la fe, aprofundir-ne el contingut [3] .*** Per això, a més d'imitar els pastors que van acudir de pressa a la gruta, podem fixar-nos en l'exemple dels reis, els quals recordarem la propera solemnitat de

l'epifania. Gràcies a la seva fe humil, aquells homes van superar les dificultats que van trobar en el seu prolongat viatge. Déu va il·luminar els seus cors perquè, en la llum d'una estrella, descobrissin l'anunci del naixement del Messies. Van ser dòcils, i aquesta disponibilitat els va menar fins a Betlem. *Van entrar a la casa, veieren el nen amb Maria, la seva mare, es prostraren a terra i el van adorar. Després van obrir les seves arquetes i li oferiren presents: or, encens i mirra [4] .*

Siguem també nosaltres dòcils a les mocions de la gràcia, que ens arriben per mitjà dels sagraments, també en la pregària personal, en meditar les escenes de l'evangeli, i en acceptar de bon grat els consells de la direcció espiritual, mirant de posar-los en pràctica. Resulta totalment lògica l'exhortació de sant Tomàs d'Aquino: «A causa de la debilitat de la ment humana, i de la mateixa manera que

necessita ser conduïda al coneixement de les coses divines, així requereix també ser conduïda a l'amor com de la mà, per mitjà d'algunes coses sensibles que ens resulten fàcilment conegudes. I entre aquestes, la principal és la Humanitat de Jesucrist, segons el que diem en el prefaci de Nadal: "Perquè coneixent Déu visiblement, siguem per Ell arrabassats a l'amor de les coses invisibles"» [5] .

El credo de la missa exposa amb molta senzillesa el misteri de l'Encarnació redemptora, en confessar que el Fill de Déu, per nosaltres, els homes, i per la nostra salvació va baixar del cel, i per obra de l'Esperit Sant, s'encarnà de Maria, la Verge, i es va fer home [6] . En aquestes poques paraules, que pronunciem o cantem acompanyades d'una reverència profunda, es narra l'esdeveniment central de la història, que ens ha obert les portes del Cel.

En aquest text, com en una filigrana, s'escolta el ressò de les tres narracions de l'Encarnació que ens transmeten els evangelis. Sant Mateu, en relatar l'anunciació del misteri a sant Josep, posa en boca de l'àngel els mateixos termes referents al Fill de la Verge Maria: *li posaràs el nom de Jesús, perquè ell salvarà dels pecats el seu poble [7]* . L'encarnació i el naixement de Jesús manifesten la infinita bondat divina: com no podíem tornar a Déu per les nostres pròpies forces, a causa del pecat - l'original i els personals-, Ell va sortir a trobar-nos: *Déu ha estimat tant el món que ha donat el seu Fill únic perquè no es perdi cap dels qui creuen en ell, sinó que tinguin vida eterna [8]* . Us recordo aquella consideració del nostre Pare, amb la qual ens urgia a viure una fe actual, profunda: ***s'acaba perdent la fe, si no ens quedem bocabadats davant els misteris de Déu [9]*** . Cuidem amb delicadesa el tracte amb Jesús?

Agraïm aquesta omnipotència del Senyor que reclama la nostra submissió, com a prova d'amor?

Verbum caro factum est **[10]** . El Verb de Déu no tan sols s'ha acostat per parlar-nos, com abans en l'Antic Testament, sinó que s'ha fet un de nosaltres, descendent d'Adam i Eva, en prendre carn i sang de la Mare de Déu, igual en tot a nosaltres excepte en el pecat **[11]** . Ha volgut venir al món per ensenyar-nos que poden ser divins tots els camins de la terra, tots els estats, totes les professions, totes les feines honestes **[12]** , i ens insta que els recorreguem santament, amb perfecció sobrenatural i humana. El Déu amb nosaltres se'ns acosta infinitament i meravellosa!

Sant Lluc, en narrar l'anunciació a la Mare de Déu, recull la conversa de l'arcàngel Gabriel amb Maria, explicant-li el disseny de Déu:
L'Esperit Sant vindrà sobre teu i el

poder de l'Altíssim et cobrirà amb la seva ombra; per això el fruit que naixerà serà sant i l'anomenaran Fill de Déu [13] . En santa Maria convergeix la mirada amorosa de les tres persones divines, que l'havien triat des de l'eternitat per ser l'autèntica arca de l'Aliança, el refugi dels pecadors, perquè en el seu si puríssim prendria carn humana el Fill de Déu. La seva resposta immediata i decidida - *fiat mihi secundum verbum tuum, es compleixin en mi les teves paraules [14]* - va obrir pas a aquest misteri gran i consolador. Cada dia, en recitar l'àngelus, commemorem aquest moment singular de la història de la salvació. Amb quina devoció brolla la nostra pregària? Donem gràcies a la Mare de Déu des del fons de l'ànima, pel seu lliurament total al compliment del disseny diví? Assaborim més i més la consideració de sant Josepmaria: ***Oh, Mare, Mare!: amb aquesta***

***paraula vostra —fiat— ens heu fet
germans de Déu i hereus de la seva
glòria.—Beneïda sigueu! [15] .***

Totes aquestes raons, i moltes més que podria enumerar, es poden resumir en una sola: «El Verb es va encarnar per fer-nos "partícps de la naturalesa divina"(2 Pe 1, 4): "Perquè tal és la raó per la qual el Verb es va fer home, i el Fill de Déu, Fill de l'home: perquè l'home, en entrar en comunió amb el Verb, i rebre així la filiació divina, es convertís en fill de Déu"» [16] .

Jesucrist és realment la segona persona de la Santíssima Trinitat: el Fill de l'etern Pare que ha assumit veritablement la nostra naturalesa humana, sense deixar de ser Déu. Jesús no és un ésser en part diví i en part humà, com una barreja impossible de la divinitat i la humanitat. *És perfectus Deus, perfectus homo* , com proclamem al

Quicumque o Símbol Atanasià.
Esforcem-nos per endinsar-nos a fons en aquesta veritat, demanem al Paràclit que ens il·lumini per captar-la amb més profunditat, convertint-la en vida de la nostra vida, i per comunicar-la amb sant entusiasme als altres. No oblidem que hem de palesar en tot moment, en qualsevol circumstància, l'orgull sant de ser germans de Jesús, fills de Déu Pare en Crist.

Considerem-ho un cop més: «La fe veritable és que creiem i confessem que Nostre Senyor Jesucrist, Fill de Déu, és Déu i home. És Déu, engendrat de la mateixa substància del Pare abans del temps, i home, engendrat de la substància de la seva Mare santíssima en el temps. Perfecte Déu i perfecte home: que subsisteix amb ànima racional i carn humana. És igual al Pare segons la divinitat, menor que el Pare segons la humanitat. I, encara que és Déu i

home, no són dos Cristos, sinó un sol Crist. Un, no per conversió de la divinitat en cos, sinó per assumpció de la humanitat en Déu. Un absolutament, no per confusió de substància, sinó en la unitat de la persona» [17] .

Evidentment ens trobem davant un misteri tan esplendorós que la raó queda enlluernada en considerar-lo. Succeeix -i l'analogia resulta molt pobre- com quan algú intenta mirar directament el sol i ha d'apartar-ne els ulls perquè no pot resistir tanta claror. Davant el misteri de l'Encarnació, no hi ha més alternativa que aquella que assenyalava el nostre Pare: calen les disposicions humils de l'ànima cristiana: ***no voler reduir la grandesa de Déu als nostres pobres conceptes, a les nostres explicacions humanes, sinó comprendre que aquest misteri, en***

***la seva obscuritat, és una claror
que guia la vida dels homes [18] .***

Precisament a la gruta de Betlem es manifesta no només la infinita caritat de Déu vers les seves criatures, sinó també la seva insondable humilitat. Aquest Nen que emet els primers vagits, que té fred, que té necessitat de l'escalf de Maria i de Josep, és el Déu totpoderós i etern, que, sense abandonar el Cel per venir a la terra, va voler despullar-se de la glòria de la seva divinitat: era de condició divina, no es volgué guardar gelosament la seva igualtat amb Déu, sinó que es va fer no res: prengué la condició d'esclau i es féu semblant als homes [19] .

Davant tan meravellosa realitat, s'entén que el nostre Pare exclamés amb freqüència: ***per què m'estimeu tant, Senyor?*** La paradoxa cristiana -comenta Benet XVI- consisteix precisament en la identificació de la Saviesa divina,

és a dir, el Logos etern, amb l'home Jesús de Natzaret i amb la seva història. No hi ha solució a aquesta paradoxa, si no és en la paraula "Amor", que en aquest cas naturalment s'ha d'escriure amb "A" majúscula, ja que es tracta d'un amor que supera infinitament les dimensions humanes i històriques [20] .

Perquè quedés clar que la humilitat és imprescindible per rebre la llum de l'Encarnació, l'Escriptura ens explica que els primers testimonis de l'anorreament diví -a part de Maria i de Josep- van ser uns pobres pastors que vetllaven els seus ramats al voltant de Betlem; gent plana i poc considerada pels altres. El Senyor es va fixar en ells perquè «el que atreu la benevolència de Déu és sobretot la humilitat del cor» [21] . El mateix Jesús, anys més tard, donarà gràcies al seu Pare celestial: *perquè has revelat als senzills tot això que has*

amagat als savis i entesos. Sí, Pare, així t'ha plagut de fer-ho [22] .

També els reis van reconèixer el Messies perquè van ser senzills, generosament atents al signe diví. Nostre Senyor s'adreça a tots els homes, perquè hi vagin a l'encontre, perquè siguin sants. No crida solament els reis mags, que eren savis i poderosos; abans havia enviat als pastors de Betlem, no ja un estel, sinó un dels seus àngels (cf. Lc 2, 9). ***Però, pobres o rics, savis o no tan savis, han de fomentar en l'ànima la disposició humil que permet d'escoltar la veu de Déu [23] .***

Recordo amb emoció les vegades que sant Josepmaria posava davant dels nostres ulls l'escena del naixement del Senyor. Parlava de la càtedra de Betlem, on Jesús Nen ens imparteix moltes lliçons, entre altres, i especialment, la de la humilitat, perquè aprenguem a retre el nostre

orgull i la nostra supèrbia,
contemplant al diví Infant. Admirem
a més que, en fixar-se en la Mare de
Déu per fer-la mare seva, el va
atraure especialment la seva
humilitat, la seva petitesa: perquè ha
mirat la petitesa de la seva serventa.
Des d'ara totes les generacions em
diran benaurada [24] [24].

Aquesta disposició, que hem de
demanar al Senyor, no exclou
l'aspiració a assolir més eficàcia en la
tasca que ens ocupa cada un, posant
tots els mitjans humans al nostre
abast per millorar, per honorar Déu
amb la nostra feina. Al contrari, com
exposa el Sant Pare, **es tracta
d'estudiar, d'aprofundir en els
coneixements mantenint un
esperit de "petits", un esperit
humil i senzill, com el de Maria, la
"Seu de la Saviesa".** Quantes
vegades hem tingut por d'atansar-
nos a la cova de Betlem perquè
estàvem preocupats que pogués

ser obstacle per al nostre esperit crític i per a la nostra "modernitat"! En canvi, en aquesta cova cada un de nosaltres pot descobrir la veritat sobre Déu i la veritat sobre l'home, sobre si mateix. En aquest Nen, nascut de la Verge, ambdues veritats s'han trobat: l'anhel de la vida eterna per part de l'home va entendre el cor de Déu, que no es va avergonyir d'assumir la condició humana [25] .

En aquesta lluita santa perquè només Déu brilli en nosaltres, en la nostre feina, en el nostre apostolat, acudim a la intercessió del nostre Pare, especialment el dia 9, aniversari del seu naixement, i el 13, aniversari del seu baptisme, pregant-li que ens obtingui més llums del cel. No deixeu de pregar per l'Església i pel papa, pels apostolats de l'Obra, ben units a les meves intencions i

conscients que necessitem de l'oració dels nostres germans cristians.

Gràcies a Déu, la tasca va creixent a tot arreu, però hem d'arribar a més persones, a més ambients, a llocs nous: Jesús ens ho reclama des de les palles de Betlem, perquè vol que col·laborem amb Ell en la missió de l'Església de portar la redempció a totes les ànimes. He experimentat les fams de Déu de tantes i tantes persones, també en el meu recent viatge a Verona - ¡com de bé s'està amb vosaltres, amb els altres! -, a mitjans del mes passat, i les "veig" en les notícies que rebo des de totes les parts del món.

En començar l'any nou, en aquesta solemnitat de la maternitat divina de Maria, i en les diferents dates que en aquest mes jalonen la història de l'Obra, invoco -acudint a la nostra Mare- la benedicció del Senyor sobre cadascun de vosaltres i les vostres

famílies, sobre els vostres treballs i
les vostres tasques d'apostolat.

Amb tot afecte, us beneeix

el vostre Pare

+ Xavier

Roma, 1 de gener de 2013.

.....

[1] Missal Romà, solemnitat de santa
Maria Mare de Déu, segona lectura
(Gal 4, 4-5).

[2] Sant Josepmaria, *Notes d'una
meditació* , 25-XII-1973.

[3] Sant Josepmaria, *És Crist que
passa* , n. 13.

[4] Mt 2, 11.

[5] Sant Tomàs d'Aquino, *Summa
Teològica, II-II* , q. 82, a. 3 ad 2.

[6] Missal Romà, ordinari de la missa, símbol nicenoconstantinopolità.

[7] Mt 1, 21

[8] Jo 3, 16.

[9] Sant Josepmaria, *Notes d'una conversa* , 25-X-1973.

[10] Jo 1, 14.

[11] Cf. He 4, 15.

[12] Sant Josepmaria, *Converses* , n. 26.

[13] Lc 1, 35.

[14] Lc 1, 38.

[15] Sant Josepmaria, *Camí* , n. 512.

[16] Catecisme de l'Església Catòlica. n. 460. La citació prové de sant Ireneu de Lió, *Contra les heretgies*, 3, 19, 1 (PG VII / 1, 939).

[17] Símbol Quicumque 30-36 (Denz. 76).

[18] Sant Josepmaria, *És Crist que passa*, n. 13.

[19] Fl 2, 6-7.

[20] Benet XVI, *Homilia en les vespres* del 17-XII-2009.

[21] Beat Joan Pau II, *Discurs en l'audiència general*, 6-XI-1996.

[22] Mt 11, 25-26.

[23] Sant Josepmaria, *És Crist que passa*, n. 33.

[24] Lc 1, 48.

[25] Benet XVI, *Homilia en les vespres* del 17-XII-2009

© *Prælatura Sanctae Crucis et Operis Dei* (Prohibida tota divulgació pública, total o parcial, sense

autorització expressa del titular del copyright).

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-es/article/carta-del-
prelat-gener-2013/](https://dev.opusdei.org/ca-es/article/carta-del-prelat-gener-2013/) (09/08/2025)